

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 96.135 van 5 juni 2001
in de zaak A. 88.801/XIV-2858.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. GROUWELS,
kantoor houdende te 1030 BRUSSEL,
Ad. Lacomblélaan 59-61

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door
de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van
Congolese nationaliteit, op 4 januari 2000 heeft inge-
diend om de vernietiging te vorderen van de beslissing
van 12 oktober 1999 van de Vaste Beroepscommissie voor
vluchtelingen, Eerste Nederlandse Kamer, waarbij wordt
geweigerd haar als vluchteling te erkennen **ENDFIELD** ;

Gelet op de beschikking van 27 januari
2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel
van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories
van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Adjunct-
auditeur M. STERCK, op grond van artikel 23 van het
koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere
procedureregeling inzake geschillen over beslissingen

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 27 maart 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 april 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M. CARLIER die, loco Advocaat M. GROUWELS verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat E. MATTERNE die, loco Advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Adjunct-auditeur M. STERCK;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Congolese nationaliteit, komt op 28 maart 1998 in België aan en vraagt op 7 april 1998 om erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

1.2. Deze aanvraag wordt op 30 april 1999 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als volgt verworpen :

"Betrokkene, die stelde afkomstig te zijn uit de Democratische Republiek Congo, werd op 2 april 1999 in het kader van een onderzoek ten gronde verhoord op de zetel van het Commissariaat-generaal in het bijzijn van Meester Cerckel (loco Quintelier).

Ze verklaarde omstreeks midden 1991 lid te zijn geworden van de 'MPR' (Mouvement Populaire de la Révolution) van wijlen president Mobutu. Op vraag van de 'Commissaire de Zone' van Masimanimha - Mr. Luansangu - verhuisde ze kort nadien van Kinshasa naar Kikwit, om er haar activiteiten als verantwoordelijke van de plaatselijke MPR-vrouwenbeweging te ontplooien. Ze liet haar vier kinderen bij haar moeder in Kinshasa achter. L was tevens de vader van betrokkene intieme vriend B M., die commandant was bij de 'FAZ' (Forces Armées Zaïroises). Mandala spendeerde de weekends en de vrije dagen bij betrokkene thuis in Kikwit en verbleef beroepshalve in de militaire kazerne tegenover de Ndjili-luchthaven in Kinshasa.

In februari 1997 kwamen betrokkene beide dochters - M. B. (.) en L. N. - naar Kikwit, om hun moeder daar voor het eerst sinds haar vertrek in 1991 te bezoeken. In april 1997 kwam M. betrokkene ervoor waarschuwen dat de troepen van Kabila Kikwit naderden. Hij stelde voor om samen met betrokkene en haar twee dochters naar Congo-Brazzaville te vluchten. Betrokkene wilde echter nog wat respijt om een aantal zaken te regelen. M. vertrok daarom op 17 april 1997 met B. naar Brazzaville, terwijl N. bij betrokkene in Kikwit bleef. Ze spraken af om elkaar een week later in het Sheraton-hotel in Brazzaville te ontmoeten. Vermits betrokkene haar zakelijke belangen niet binnen de week rond kreeg, besloot ze haar vertrek naar Brazzaville uit te stellen. Op 30 april 1997 lag betrokkene te slapen op de zetel, toen Mamy A., de huurster van een huisje in betrokkene's perceel, haar wekte met de mededeling dat soldaten van Kabila Kikwit hadden ingenomen en op zoek waren naar aanhangers van de MPR, met de bedoeling deze te arresteren. Betrokkene vluchtte met Mamy A. per taxi naar het dorp Mpanzi, waar de ouders van Mamy A. woonden.

Deze laatste keerde meteen terug naar het perceel van betrokkene in Kikwit. Ze zag hoe Kabila- soldaten - op aanwijzing van de bureu - het huis van betrokkene - alsook het huisje waarin zij had gewoond - in brand staken, nadat ze een foto van betrokkene hadden meegenomen. Mamy A. werd zelf door de soldaten van Kabila geïnterpelleerd over de schuilplaats van betrokkene. Diezelfde dag nog keerde Mamy A. naar Mpanzi terug, om betrokkene in te lichten over het gebeurde. Betrokkene voelde zich ook in Mpanzi onveilig en vertrok op 30 april 1997 met haar dochter N. via Kikwit en Maluku naar Brazzaville, waar ze op 1 mei 1997 aankwam. Ze begaf zich naar het Sheraton-hotel, maar M. en haar dochter Blenchine bleken zich daar niet meer te bevin-den. Betrokkene trok in bij haar vriendin Charlotte, die verklaarde van M. te hebben vernomen dat Blenchine Brazzaville had verlaten. Charlotte zocht naar mogelijkheden om betrokkene toe te laten naar het buitenland te reizen. Op 11 mei 1997 vertrok betrokkene met N. - na betaling van 7000 \$ - met een onbekende man per vliegtuig vanuit Brazzaville (met tussenlanding in België) naar Rome (Italië). In Italië liet deze man haar achter. Betrokkene vertrok op aanraden van een blank echtpaar per bus naar Zwitserland, waar ze op 21 mei 1997 asiel vroeg. Via het Rode Kruis wist ze haar dochter Blenchine op te sporen, die in België bleek te verblijven. Betrokkene reisde - nog vóór over haar asielaanvraag in Zwitserland een uitspraak was gevallen - clandestien naar België, waar ze op 29 maart 1998 aankwam en op 7 april 1998 een asielaanvraag indiende.

Niettegenstaande de Commissaris-generaal op 16 oktober 1998 aanvankelijk een gunstige beslissing nam voor wat het verblijf van betrokkene op het grondgebied betreft, dient thans het volgende te worden vastgesteld.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat betrokkenes verklaringen een aantal tegenstrijdigheden en hiaten vertonen die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen.

Zo stelde betrokkene tijdens het verhoor in dringend beroep voor het Commissariaat-generaal (dd. 11 juni 1998), alsook tijdens het verhoor ten gronde, dat haar huis in Kikwit in brand werd gestoken door soldaten van Kabila, nadat de bureu het huis hadden aangewezen als toebehorende aan een MPR-getrouwe. Betrokkene voegde er tijdens beide verhoren aan toe dat de soldaten een foto van haar uit het huis hadden meegenomen. Van deze essentiële feiten maakte betrokkene - merkwaardig genoeg - voor de Dienst Vreemdelingenzaken (cfr. verhoor dd. 22 april 1998) in het geheel geen melding.

Verder verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze zich op 30 april 1997 in

een naburig dorp van Kikwit - Masimanimba - verborg, nadat soldaten van Kabila Kikwit hadden ingenomen. Voor het Commissariaat-generaal (in dringend beroep en ten gronde) stelde betrokkene echter dat ze zich na de inname van Kikwit door Kabila in Mpanzi verschuilde, een dorp dat ze - tijdens het verhoor ten gronde - situeert op bijna één uur rijden van Kikwit.

Overigens zijn een aantal van betrokkene(s) verklaringen totaal in strijd met deze die haar dochter Mata Blenchine (CG/97-1281) tijdens het verhoor ten gronde (dd. 2 april 1999) aflegde.

Zo stelde Blenchine dat een vriendin van betrokkene haar bij betrokkenes moeder (waar Blenchine woonde) was komen ophalen met de mededeling dat ze op vakantie zouden gaan, en dat een vriendin van deze vriendin haar naar de luchthaven bracht, van waaruit ze (zich) met deze laatste en een man naar België vertrok.

Dit gaat lijnrecht in tegen betrokkenes bewering tijdens het verhoor ten gronde dat haar vriend Bertin Blenchine uit Kikwit had meegenomen, met de bedoeling deze naar Congo-Brazzaville te brengen, en in het Sheraton-hotel op betrokkenes komst te wachten alsook tegen haar verklaring dat betrokkene in Brazzaville van haar vriendin Charlotte vernam dat zij Bertin had gezien en dat deze had gezegd dat hij Blenchine per vliegtuig had weggestuurd uit Brazzaville. Bijzonder merkwaardig is in dit verband ook dat Blenchine tijdens haar verhoor ten gronde stelde nog nooit gehoord te hebben van de naam Bertin, en bovendien stelt niet vanuit Congo-Brazzaville te zijn vertrokken naar België, maar vanuit de Democratische Republiek Congo. Blenchine voegde hieraan toe dat het verhaaltje van Congo-Brazzaville en haar verblijf in een hotel aldaar, haar was ingefluisterd door haar passeur, want dat ze nog nooit in Brazzaville is geweest.

Verder stelde Blenchine tijdens het verhoor ten gronde dat zij op regelmatige basis bij haar moeder in Kikwit op vakantie ging, terwijl betrokkene tijdens het verhoor ten gronde verklaart dat haar beide dochtertjes N. en Blenchine in februari 1997 voor het eerst sinds haar vertrek uit Kinshasa in 1991 hij haar in Kikwit op bezoek kwamen, en dat dit tevens ook het laatste bezoek was, vermits ze stelt dat Blenchine in april 1997 opnieuw uit Kikwit vertrok, en daarna naar België reisde, en N. nadien met haar moeder naar België reisde. Merkwaardig is ook dat Blenchine stelt niet te weten waar haar moeder in Kikwit woonde, en de naam Kikwit zelfs niet blijkt te kennen.

Daarenboven dient erop gewezen te worden dat betrokkene er doorheen haar verklaringen niet in geslaagd is om de door haar ingeroepen vrees voor

vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève aannemelijk te maken.

Vooreerst kan getwijfeld worden aan betrokkene's beweerde engagement binnen de MPR, wat volgens haar verklaringen één van de motieven is waarom zij zou vervolgd (worden) door de militairen van Kabila. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelde zij immers enkel verantwoordelijk te zijn voor de animatie binnen de MPR tijdens bepaalde evenementen (bewaken van vreemde staatshoofden, terugreizen van Mobutu, feestdagen van de partij ...) wat erop zou kunnen wijzen dat de activiteiten van betrokkene het lokale niveau overschreden, terwijl ze voor het Commissariaat-generaal (in dringend beroep en ten gronde) precies het lokale karakter van haar MPR-engagement als verantwoordelijke van de MPR-vrouwenbeweging in Masimanimba benadrukt en tijdens het laatste interview door het Commissariaat-generaal stelt dat haar activiteiten erin bestonden meetings te organiseren voor de MPR-vrouwen hij haar thuis of in het gemeentehuis van Masimanimba en dat ze de vrouwen daartoe persoonlijk uitnodigde. Van deze lokale activiteiten maakte betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding. Tevens kan ook worden getwijfeld aan betrokkene's beweerde relatie met Bertin M., lid van de FAZ, die - volgens haar beweringen - de tweede pijler vormt waarop zij haar asielaanvraag baseert. Ze kon immers tijdens de interviews in dringend beroep en ten gronde niet preciseren bij welke eenheid van de FAZ M. was ingedeeld en blijft ook het antwoord schuldig op de vraag van het Commissariaat-generaal tijdens het verhoor ten gronde, naar een concrete beschrijving van de functie van M. als commandant van de FAZ. In dit verband dient ook de opmerking herhaald te worden dat betrokkene's dochttertje Blenchine tijdens haar verhoor ten gronde stelde de naam Bertin nog nooit gehoord te hebben.

Bovendien dient nog opgemerkt te worden dat het merkwaardig is dat betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal beweerde dat zij zowel de waarschuwing van haar beweerde vriend Bertin M., dat de situatie in Kikwit in april 1997 gevaarlijk werd, als zijn voorstel met haar en haar twee dochttertjes naar Congo-Brazzaville te vluchten, naast zich neerlegde en op dat moment haar zakelijke belangen liet primeren op het beweerde veiligheidsrisico dat ze liep en Bertin alleen liet vertrekken met één van haar dochters. Men zou immers kunnen veronderstellen dat Bertin M., als lid van de FAZ, beter dan wie ook geplaagd was om de ernst van de situatie op dat moment in te schatten.

Verder dient ook te worden vastgesteld dat betrokkene op geen enkel ogenblik geconfronteerd is geworden met concrete vervolgingen door de militai-

ren van Kabila; ze stelt voor het Commissariaat-generaal (in dringend beroep en ten gronde) dat haar huurster haar kwam melden dat haar huis in Kikwit in brand was gestoken door soldaten van Kabila en dat deze uit het huis een foto van betrokkene hadden meegenomen. Voor wat haar - weliswaar korte - verblijf in Mpanzi betreft maakte betrokkene voor het Commissariaat-generaal geen melding van enige dreiging van de Kabila- soldaten, en stelt ze ten gronde het dorp te willen verlaten 'omdat ze er zich niet veilig voelde'.

Vervolgens - en niet in het minst - moet ook nog gewezen worden op het feit dat betrokkene asielaanvraag in Zwitserland, die - volgens haar verklaringen ten gronde - op dezelfde motieven was gebaseerd dan deze in België, zowel in ontvankelijkheid als in beroep werd afgewezen (cfr. brief van betrokkene psychiater in Lausanne, Dr. Paskinz K. Nzogu dd. 15 december 1997).

Op het opsporingsbericht (dd. 8 juli 1997) dat betrokkene voorlegde, staat als adres Rue Zola nr. 39 vernield, wat onverenigbaar is uit betrokkene's bewering voor het Commissariaat-generaal dat zij sinds 1991 in Kikwit (Kwilu 21) in de provincie Bandundu woonde.

Met betrekking tot voorgelegde geboorte-attesten van haar dochters (beiden afgeleverd op 20 februari 1998) dient te worden opgemerkt dat als naam van hun vader alleen 'Mbila' wordt vermeld wat merkwaardig is, vermits betrokkene de volledige naam van de echtgenoot tijdens het verhoor wist op te geven. De andere door betrokkene voorgelegde documenten - met name een brief van Mr. Suykerbuyk aan de Zwitserse organisatie 'SOS Asile Vaud' (dd. 3 juli 1997); een brief van de 'Mouvement SOS - Asile Vaud' aan betrokkene (dd. 19 augustus 1997); een medisch verslag van psychiater Paskinz K. Nzogu (dd. 15 december 1997); een faxbericht (dd. 7 juni 1998) van Dhr. Deschipper, sociaal assistent van het opvangcentrum voor vluchtelingen te Kapellen; een vonnis van de jeugdrechtbank van de Rechtbank van eerste Aanleg te Brussel, dd. 17 oktober 1997 en een uitspraak van de jeugdrechtbank van de Rechtbank van eerste Aanleg te Brussel (dd. 22 juni 1998) - doen geen afbreuk aan voorgaande voorstellingen.

Uit wat voorafgaat, kan bijgevolg niet besloten worden dat betrokkene haar land verlaten heeft uit gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, par. A, lid 2, van de Conventie van Genève van 28 juli 1951."

1.3. Verzoekster tekent tegen deze weigeringsbeslissing op 17 mei 1999 hoger beroep aan bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

1.4. Op 12 oktober 1999 neemt de gemachtigde bijzitter van de Eerste Nederlandse Kamer van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de thans bestreden beslissing, waarbij het beroep ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard en de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling derhalve wordt geweigerd.

Deze beslissing rust op volgende redene-
ving :

"Overwegende dat aan appellantes feitenrelaas geen geloof kan worden gehecht; dat ondanks het feit dat appellante, zoals zij ter zitting stelt, in 1990 op permanente basis in Kinshasa en sedert 1991 enkel tijdens de weekends en de verlofdagen in Kikwit samenwoonde met Bertin M., een commandant van het Zaïrese leger en gekazerneerd in Kinshasa, zij in de onmogelijkheid is de militaire distinctieven van haar vriend te beschrijven; dat appellante bij haar verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken van 22 april 1998, zoals blijkt uit het door haar ondertekende verhoorverslag, beweert dat zij binnen de MPR tijdens bepaalde evenementen verantwoordelijk was voor de animatie bij het bezoek van vreemde staatshoofden, bij de terugreizen van Mobutu en bij feestdagen van de partij; dat zij ter zitting haar MPR-activiteiten reduceert tot haar voorzitterschap van de lokale vrouwenbeweging in Kikwit waarvan de vergaderingen meestal bij haar ten huize doorgingen; dat bij herhaalde vraagstelling naar appellantes MPR-betrokkenheid zij geen gewag maakt van haar activiteiten vermeld op de Dienst Vreemdelingenzaken; dat uit het voor eensluidend verklaard afschrift van het verhoorverslag opgemaakt door het Commissariaat-generaal naar aanleiding van het verhoor van appellantes dochter Nsombe (Nsumbi) Mata Blenchine van 2 april 1999 blijkt dat Blenchine toegeeft bij haar verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken te hebben gelogen omdat de passeur die haar naar België bracht haar dat gevraagd had; dat zij eraan toevoegt dat haar moeder erop aandrong de waarheid te zeggen; dat de waarheid volgens Blenchine is dat zij door een vriendin van haar moeder bij haar grootouders in Kinshasa werd opgehaald en

dat een vriendin van deze vriendin haar naar de luchthaven bracht vanwaar ze met deze laatste en een man naar België vertrok; dat de boottoertocht over de Zaïre en het Sheraton hotel in Brazzaville een vals verhaal is en dat zij nog nooit in Brazzaville is geweest; dat zij de vriend van haar moeder, Bertin, niet kent en dat haar moeder buiten Kinshasa alleen woonde en dus geen samenwoning vormde; dat op de vraag aan Blenchine of zij haar moeder dikwijls zag bevestigend antwoordt doch dit beperkt tot de vakanties waarbij dan eens de twee meisjes dan eens de twee jongens op bezoek gingen bij hun moeder; dat de vermelding van een beurtrol tussen de twee broers en de twee zussen door Blenchine duidelijk wijst op een alternerend georganiseerd bezoek aan de moeder; dat appellante ter zitting stelt dat zij haar kinderen veelvuldig bezocht in Kinshasa bij hun grootouders maar dat Blenchine en N. in februari 1997 voor de eerste maal een bezoek brachten aan Kikwit; dat appellante daarenboven bij haar verhoor ten gronde op het Commissariaat-generaal van 2 april 1999 beweert dat zij in 1997 haar beide dochters voor het eerst terugzag sinds 1991; dat uit het relaas van Blenchine blijkt dat wat appellante voorhoudt betreffende de vlucht van haar dochter via Brazzaville, het Sheratonhotel en het verblijf bij en de mededeling van Charlotte niet juist is; dat bovendien Blenchine de samenwoning van haar moeder ontkent en niemand kent met de naam Bertin; dat appellante ter zitting als reactie hierop stelt dat zij steeds aan haar dochter gevraagd heeft de waarheid te vertellen en dat deze waarheid inhoudt dat Blenchine via de Zaïrestroom en Brazzaville naar België kwam en zij tot Brazzaville werd begeleid door Bertin M.; dat moet worden vastgesteld dat de dochter zelf dit verhaal afdoet als een aan haar door de passeur opgedrongen en dus leugenachtig verhaal; dat appellante, ter zitting geconfronteerd met de manifeste ontkenning door haar dochter van de persoon Bertin, haar eis ten overstaan van Blenchine om enkel de waarheid te vertellen afzwakt door toe te geven dat zij haar dochter uitdrukkelijk had verzocht geen woord over Bertin M. te vertellen teneinde zijn veiligheid niet in gevaar te brengen; dat het opmerkelijk is dat de dochter bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal wel bereid was de moeder te volgen in de leugen maar niet in de waarheid voor wat betreft de wijze waarop zij Zaïre had verlaten; dat niet kan worden aangenomen dat een kind van bijna dertien jaar op het ogenblik van voormelde ondervraging, voor één element in het feitenrelaas persisteert in de leugen en betreffende haar vlucht uit Zaïre toegeeft dat haar eerste versie een door de passeur opgedrongen relaas betreft, dit vertaalt in een nieuwe versie die volgens

appellante dan weer gelogen is en waardoor het kind de eerste en enig juiste versie zou hebben verloochend; dat appellante zich ter zitting vertoont in haar poging deze chaos van tegenspraken tussen haar en haar dochter te verklaren; dat de ongeloofwaardigheid van appellantes relaas nog wordt versterkt door de vermelding in het 'avis de recherche' van 8 juli 1997 van appellantes verblijfplaats op de rue Zola 39 te Kinshasa daar waar zij reeds sedert 1991 verbleef op het adres Kwilu 21 te Kikwit; dat dit eveneens door de commissaris-generaal aangebrachte argument door appellante niet wordt weerlegd;

Overwegende dat het psychiatrisch verslag van Dr. Paskinz K. Nzogu uit Lausanne van 15 december 1997 enkel tot de vaststelling komt dat appellante een periode van ernstige depressie doormaakt die moet gezien worden in een context van weigering van de status van vluchteling die de vrees doet toenemen verder te worden verwijderd van haar dochter die in het buitenland door het gerecht wordt weerhouden; dat dit verslag geenszins als medische conclusie stelt dat appellante in de onmogelijkheid is eenvoudige vragen betreffende een eenvoudig feitenrelaas correct te beantwoorden; dat bovendien dit verslag dateert van voor haar asielaanvraag in België en geen beeld geeft van haar huidige toestand;

Overwegende dat geen van de door appellante bijgebrachte documenten, betreffende de hereniging met haar dochter Blenchine en de geboortecertificaten van haar beide dochters, voormelde vaststellingen weerlegt;

Overwegende dat, in acht genomen wat voorafgaat, in hoofde van appellante geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 kan worden in aanmerking genomen";

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat verzoekster in haar enig middel de schending aanvoert van artikel 57/22 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de rechten van verdediging, gewaarborgd door artikel 6 van het E.V.R.M. en artikel 14 IVBPR en als algemeen rechtsbe-

ginsel; dat zij vooreerst stelt dat de bestreden beslissing in strijd met artikel 57/12, vierde lid, niet vermeldt dat de beslissing kennelijk ongegrond is; dat bovendien uit de stukken blijkt dat haar feitenrelaas allerm minst als "kennelijk ongegrond" kan worden beschouwd daar de zogenaamde hiaten en tegenstrijdigheden alle kunnen verklaard worden :

- zo blijkt uit de notulen van haar raadvrouw genomen ter zitting, dat zij een beschrijving gaf van het kenteken op het uniform van haar minnaar,
- hetgeen zij heeft verklaard op de Dienst Vreemdelingen zaken omtrent haar rol binnen de MPR te wijten is aan een foutieve interpretatie. De vertaling gebeurde van het Lingala naar het Nederlands, zodat zij niet kon volgen of er exact werd vertaald,
- het op het "avis de recherche" vermelde adres is het adres van haar ouders,
- wat betreft het relaas van haar dochter heeft men geen rekening gehouden met de speciale situatie van het minderjarige kind; dat in een derde punt verzoekster aanvoert dat de Vaste Beroepscommissie ten onrechte niet heeft geantwoord op haar vraag tot samenvoeging van haar zaak met deze van haar dochter; dat bovendien door beide zaken niet samen te voegen, men niet alleen het motiveringsbeginsel maar ook haar rechten van verdediging heeft geschonden;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat verzoekster enkel de schending van artikel 57/22 van voormelde wet van 15 december 1980 en van het algemeen rechtsbeginsel van de rechten van verdediging kan invoeren; dat zij verder stelt dat het nemen van een beslissing van kennelijke ongegrondheid geen kwestie is van het al dan niet formeel in de beslissing vermelden dat het ingestelde beroep kennelijk ongegrond wordt bevonden, maar een materieelrechtelijke beoordeling vereist; dat er dient nagegaan te worden of het

bestaan of de aard van de ongegrondheid dusdanig is dat ze zich aan een redelijk denkend mens opdringt met een dergelijke overtuigingskracht dat geen verder onderzoek noodzakelijk voorkomt; dat zij omtrent de verklaringen van verzoekster in verband met de hiaten en tegenstrijdigheden in haar relaas, aanvoert dat :

- niet nuttig kan worden verwezen naar volstrekt eenzijdige nota's van de eigen advocaat,
- verzoekster haar instemming heeft betuigd met de vertaling van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en deze inconsistentie niet meer nuttig voor de Raad van State kan worden opgeworpen,
- met verzoeksters verklaring a posteriori betreffende het "avis de recherche" geen rekening kan worden gehouden; dat volgens de verwerende partij de motieven ontleend aan de vaststellingen gemaakt bij de vergelijking van de verklaringen van verzoekster en haar dochter Blenchine ten overvloede aangegeven worden en de bestreden beslissing genoegzaam verantwoord wordt door de overige motieven; dat, wat betreft het argument in verband met de niet-beantwoording van de vraag tot samenvoeging, de verwerende partij stelt dat dergelijke vragen voor gerechten tot de vrije feitelijke beoordeling behoren en zij hun beslissing daaromtrent niet hoeven te motiveren; dat zij verder niet inziet hoe de niet-samenvoeging zou hebben verhinderd zich te verdedigen omtrent het punt van de vergelijking; dat tenslotte de verwerende partij stelt dat uit de beslissing zelf genoegzaam blijkt dat met de minderjarigheid van de dochter van verzoekster wel degelijk is rekening gehouden;

2.3. Overwegende dat verzoekster in haar memorie van wederantwoord stelt dat de verwerende partij artikel 149 van de Grondwet heeft geschonden door in haar eindbeslissing haar beroep niet te verwijzen naar een voltallige kamer en niet te vermelden waarom het beroep

nog steeds kennelijk ongegrond is; dat, omtrent de vastgestelde tegenstrijdigheden, verzoekster grotendeels herhaalt hetgeen zij aanvoerde in haar verzoekschrift; dat zij nogmaals stelt dat de Vaste Beroepscommissie het recht van verdediging heeft geschonden door haar zaak niet samen te voegen met deze van haar dochter en aldus haar dochter niet zelf te horen;

2.4.1. Overwegende dat verzoekster vooreerst aanvoert dat in de bestreden beslissing ten onrechte niet vermeld wordt dat het beroep kennelijk ongegrond is; dat artikel 57/12, vierde lid, van voormelde wet van 15 december 1980 niet voorschrijft dat in het dispositief van de eindbeslissing desgevallend uitdrukkelijk moet worden vermeld dat het beroep kennelijk ongegrond is; dat bij beschikking van 24 augustus 1999 de gemachtigde bijzitter beslist het beroep van verzoekster zelf als alleenrechtsprekend lid te behandelen omdat "het beroep kennelijk ongegrond voorkomt"; dat door zelf als alleenrechtsprekend lid over het beroep van verzoekster uitspraak te doen en de behandeling ervan derhalve niet naar een drieledige kamer te verwijzen, de gemachtigde bijzitter impliciet maar zeker te kennen heeft gegeven dat zijn eerste indruk naderhand werd bevestigd en dat het beroep inderdaad als kennelijk ongegrond moest worden aangemerkt;

2.4.2. Overwegende dat verzoekster voorts aanvoert dat haar beroep niet als kennelijk ongegrond kan beschouwd worden; dat een beroep kennelijk ongegrond is wanneer het weliswaar ontvankelijk is ingesteld maar de erin ontwikkelde grieven duidelijk niet tot een hervorming van de beroepen beslissing kunnen leiden; dat in haar beroepsschrift aan de Vaste Beroepscommissie zij

stelt dat de Commissaris-generaal een deel van de aangevochten beslissing baseert op contradicties tussen de verklaringen van haar en haar dochter, terwijl er geen rekening gehouden wordt met de leeftijd van laatstgenoemde; dat, wat betreft bepaalde tegenstrijdigheden zij verwijst naar het feit dat zij de vertalingen van het Lingala naar het Nederlands niet heeft kunnen controleren; dat zij beweert zich nooit een functie op nationaal niveau te hebben toegemeten bij het M.P.R. en dat het feit dat zij de volledige functies van haar minnaar niet kent, niet voldoende is om haar relatie als ongeloofwaardig te beschouwen; dat de motivering van de aangevochten beslissing nergens doet blijken dat het tegen de beslissing van de Commissaris-generaal aangevoerd verweer tot enige ernstige twijfel aanleiding gaf; dat de gemachtigde bijzitter zijn beoordelingsbevoegdheid niet te buiten is gegaan wanneer hij het beroep van verzoekster in het licht van de ongeloofwaardigheid van haar relaas als kennelijk ongegrond verwierp; dat met de jeugdige leeftijd van de dochter van verzoekster werd rekening gehouden afdoende blijkt uit de bestreden beslissing; dat zo wordt vermeld dat "niet kan worden aangenomen dat een kind van bijna dertien jaar op het ogenblik van voormelde ondervraging, voor één element in het feitenrelaas persisteert in de leugen en betreffende haar vlucht uit Zaïre toegeeft dat haar eerste versie een door de passeur opgedrongen relaas betreft ..."; dat de vastgestelde tegenstrijdigheden in verband met haar rol binnen het M.P.R. verzoekster wijt aan foutieve interpretaties; dat dit argument niet kan worden aangenomen aangezien verzoekster niet verduidelijkt welke verklaringen foutief werden geïnterpreteerd; dat daar waar de Vaste Beroepscommissie stelt dat zij in de onmogelijkheid is om de distinctieven van haar minnaar te beschrijven, dient vastgesteld te worden dat dit een bijkomend motief is dat op zichzelf niet kan leiden tot

de vernietiging van de bestreden beslissing; dat de bestreden beslissing afdoende wordt geschraagd door de overige motieven; dat de argumenten die verzoekster in haar verzoekschrift tot nietigverklaring aanvoert, grotendeels dezelfde zijn als deze in het beroepsschrift en niet toelaten te stellen dat de gemachtigde bijzitter zijn appreciatiebevoegdheid is te buiten gegaan; dat, wat betreft het motief omtrent het "avis de recherche", verzoekster zich beperkt tot het geven van een verklaring terwijl dergelijke verklaring niet voor het eerst voor de Raad van State kan worden gegeven; dat in zoverre verzoekster aanvoert dat de asielaanvraag van haar dochter niet het voorwerp heeft uitgemaakt van een speciale behandeling, dient te worden opgemerkt dat de beslissingen met betrekking tot haar dochter niet het voorwerp uitmaken van huidig verzoekschrift; dat de eventuele onwettigheid van deze beslissingen niet dienstig kan worden ingeroepen in het kader van huidige procedure;

2.4.3. Overwegende dat in een laatste onderdeel verzoekster de schending aanvoert van de motiveeringsplicht en de rechten van verdediging doordat de Vaste Beroepscommissie niet heeft geantwoord op haar vraag tot samenvoeging van haar zaak en deze van haar dochter; dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 7 april 1998 een verklaring heeft afgelegd en ondertekend heeft waarbij zij de bijstand vraagt van een tolk Lingala; dat de gemachtigde van de Minister derhalve overeenkomstig artikel 51/4 van voormelde wet van 15 december 1980 gemachtigd was het Nederlands als taal voor het onderzoek van de aanvraag te kiezen; dat uit de stukken die zich in het administratief dossier bevinden betreffende haar dochter blijkt dat diens asielaanvraag in het Frans moet worden behandeld; dat voormelde wet van 15 december

1980 geen mogelijkheid voorziet om asielaanvragen onderworpen aan verschillende taalregimes samen te voegen, ook al gaat het om verwanten; dat bovendien de Vaste Beroepscommissie de taal van het onderzoek niet vermag te wijzigen; dat verzoekster derhalve geen belang heeft bij dit onderdeel van het middel, gezien haar beroep om taalredenen toch niet samen kan behandeld worden met dit van haar dochter, temeer daar ook reeds in het dossier van de dochter door de Vaste Beroepscommissie een eindbeslissing werd genomen; dat het enig middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijf juni tweeduizendeen, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.